

NOOIT MEER VERLIEFD.

Door. B.

Ik word nooit meer verliefd! Ik doe dat niet meer. Geef me niet meer over aan die kriebels en vlinders, die de hele dag door je buik gieren. Of is het alleen in je onderlijf en loop je rond met een buik met hoofd en benen. Op een dag ontdek je jezelf blij kijkend in de spiegel, ontdek je jezelf weer wachtend bij de telefoon. Les 1 in de liefde van de moderne vrouw. Jij belt hem niet hij belt jou. Maar dat is ingewikkeld, want je wilt hem zo graag horen en zeker al die dingen die hij in het begin nog zo mooi kan zeggen. Jij wacht dan heeft hij de macht dus jij wacht. En ja hoor, hij belde en ik kon alleen maar heel zwoel zeggen:” Hallo” (*I just Call*) En waar gaat het uiteindelijk helemaal om? Juist: Bij mij om de aandacht en ik zei heel stoer de liefde en bij hem om de aandacht en bijna zeker de sex. Gelezen in “vrouwen komen van Venus en mannen van Mars”. Altijd handig zo’n naslagwerk, je maakt nooit fouten meer. Mooi hé verliefd zijn. Nou ik doe het niet meer! Ik heb al heel wat verliefdheden achter de rug.....ik ben ook niet meer zo piep. O, ik weet nog die garagehouder, lekker handig als m’n autootje weer eens een beurt nodig had, een zeiler, jeetje het water stond me al gauw tot aan de lippen, een politieagent, de glazenwasser. Wat een heerlijk beroep (*maar dat is nu verleden tijd*)

Ik heb gelezen in de Story dat ik me in een sandwich bevind. (Kan best lekker zijn) De ouders en de kinderen moeten door mij worden verzorgd. Tussen twee vuren noemen ik dat. Je baan, je huishouden, je sportvereniging en je sociale contacten vergeten ze voor het gemak maar even. Dat paste zeker niet in die sandwich, werd het meer een broodje kip-kerrie salade die er aan alle kanten uitpuilt.

Nou de ouders zijn hersatteld, dat zit even mee en de kinderen heb ik om de week.

Ja, ja, je weet, ik ben zo’n moderne gescheiden moeder. Met een zeer meedenkende ex, die een baan van 4 dagen heeft genomen om een goedwillende vader voor kinderen te zijn die zijn ex-vrouw nog steeds “alle goeds” toewenst. Dus die kinderen hebben toch gewoon geluk met deze situatie.

Twee huizen, twee slaapkamers, 2 van die pokke marmotten, twee computers, twee keer cadeaus als ze jarig zijn. Wat willen ze nog meer. Ze zijn natuurlijk verschrikkelijk verwend, maar wij voeden ze nog heel consequent op hoor. Na elke grote mond bellen wij elkaar altijd even op, om de huisregels af te stemmen, want die moeten in beide huizen gelijk lopen volgens de nieuwe opvoedingsmethode* *Teach the children*

Dus vanuit mijn uitpuilende broodje kip-kerrie werk ik me uit de naad om de kost te verdienen voor die schatjes, want ik heb wel wat voor ze over.

Maar vooral om de telefoonrekeningen voor het bellen naar mijn vriendinnen te betalen. Ze moeten wel heel veel om me geven, anders hadden ze mij allang gedumpt met al mijn amoureuze verhalen. Ik verdenk ze ervan het heerlijk te vinden en ik heb het heel eerlijk verdeeld. **Take a look at my girlfriend, she is the only one i got*, elke vriendin een verhaal. word het voor hen nooit vervelend. *Not much as a girlfriend seems to.....* en kan ik mijn overlopende gevoel toch kwijt. *Na, na, na, pahbadadam* Binnenkort komen we in de Libelle waar het vooral om onze verschillen gaat. Er is maar één verschil: Zij zijn nog nooit verliefd geweest. Natuurlijk alleen op hun eigen vent, dat snapt u ook wel.

Op een dag liep ik naar mijn werk. (**Muzikant zet in**) Het was een prachtige dag. Het zonnetje scheen door de straat, het was nog niet zo druk en ik zag er, al zeg ik het zelf, goed uit. De wallen onder mijn ogen waren minder erg dan normaal. Eindelijk was ik die nacht weer eens in slaap gevallen zonder me druk gemaakt te hebben over hoe ik het kon vermijden op deze leeftijd naar die schoonheidssalon van Vernissa, Vanepa, Vanessa te moeten. Dus liep ik glimlachend door de straat en daar stond hij in het tegenlicht: de muzikant. Hij speelde wat voor zich uit, en omdat het nog zo vroeg was, bereikte het geluid mijn altijd onschuldige trommelvliezen.

Plotseling sloeg hij zijn ogen op. Een fluwelen oogopslag. Sinds wanneer ben ik zo romantisch een blauwoog een fluwelen oogopslag toe te kennen en was dat niet de wijze les uit een roman, mannen met zo'n oogopslag waren niet te vertrouwen. Maar goed... ik keek terug... en liep snel door, want tegelijkertijd zag ik op de kerkklok boven zijn hoofd, dat ik moest rennen om op tijd op mijn werk te komen. Waar blijft toch altijd de tijd als je iets leuks tegenkomt? Ik glimlachte verlei.. eh, vriendelijk en liep blozend verder, want net op dat moment zong hij die prachtige zin die ik nooit meer zal vergeten. (*so I have to say I love you, in a song*)

Gelijk, op het werk, al mijn vriendinnen gebeld, want dat is een stuk goedkoper, om ze van deze amoureuze ontmoeting te vertellen en hun belangrijke mening te horen.

Er was maar één conclusie: niet doen (*Where do you go to*). Ga nooit met een liedjeszanger, die beloofd gouden bergen. Het woord liedjeszanger heb ik maar zo gelaten, het klonk wel lief eigenlijk en zo had hij ook gekeken. Hij beloofde helemaal geen gouden bergen, en de dag daarna stond hij er weer.

Hij wilde met vakantie en hij wilde naar **Juan-les-Pins**. Dat zong hij, ja echt. Juan les Pins, schatje is dat niet dat uit de kluiten gewassen dorpje aan de franse zuidkust, vroeg een van die meiden. Waarop ik alleen nog maar kon zeggen: Toen dat liedje geschreven werd was het nog een heel mooi dorpje aan de Cote d'Ázur, zeur. Ze willen me ook altijd van mijn roze wolk afhalen. Teutebellen. En hij wilde **trouwen** en hij was een **miljonair**. Dus ging ik met hem mee. Lopend over straat zong hij zijn songs en ik droomde van de mooie beloften. Ja, hoor daar had je het al. Hij zong, ik genoot en keek diep in zijn mooie blauwe ogen. Zo bracht hij me naar mijn werk.

Kriebels, vlinders overal. Buik met hoofd en benen, meer was ik niet. Elke week was hij er, één keer per week, daar kijk je naar uit, dat was genoeg. We spraken over van alles en vooral over niets en raakten onszelf kwijt in elkaars ogen.....

Weet je wat ook zo apart is. Iedere man heeft iets anders om voor te vallen.

Neem nou, die van mij. Eigenlijk mankeerde hem niets. Hier een beetje minder van en dáárvan precies genoeg, dat is toch altijd nog het beste, maar ik schijn behept met het D4 gen. Een heel geniepig klein gennetje zit in mijn bloed, wat betekent dat ik teveel mannelijke hormonen bezit als het gaat om de zogenaamde bindingsfase. Wat dus inhield, dat toen we echt bij elkaar zouden gaan horen, ik dacht: Ik moet ervandoor! Ik kan mij niet binden. En nou moet je eerlijk zijn hè, dat is toch niet zo gek, er loopt zoveel leuks rond op de wereld, daar ga ik mijn ogen toch niet nu al voor sluiten? Ik ben net 40!

Ik heb wel zo'n vriendin, die heeft dat wel. Lopen we over straat zeg ik, kijk daar wat een lekker ding zegt zij doodnuchter: ja, ik lust ook wel een ijsje. Heerlijk rustig lijkt me dat. Je wordt er alleen wel dikker van. Want er is een voordeel aan verliefd zijn, in het begin eet je niets uit lust en aan het eind niets uit ellende.

Even terug naar mijn muzikant.....

Weet je wat hij had dames (**tokkel, tokkel**)...Een enorme.... smeltende glimlach en een gitaar die hij bespeelde met vingervlugge, snarenliefkozende vingers. Wauw, man was ik maar die gitaar dacht ik nog. Alleen om mij zo te dragen en te betastten tegelijk, ja daar moet je ook nog eens de sterkste man van de wereld voor zijn. We maakten een afspraak en hij maakte van mij een Spaanse gitaar waar de vonken van afsprongen. Menig artiest zou jaloers zijn op de teksten die wij verzonnen terwijl wij nog een nummertje speelden. Daardoor viel niet op dat zijn teksten wel erg glad waren. (**POR UN POCO DE TU AMOR**)(**Geen liedje zwoelig gesproken**)

Was ik nu echt zo dom of maakt romantiek gewoon dom. In die tijd, ging ik terug naar mijn nulpunt en daar ontdekte ik mijn eigen fout; doordat hij zong dacht ik dat hij zijn ziel en zaligheid aan mij toevertrouwde en dat ga je dan terug doen! Fout een soort binden is dat. Dat gennetje heette toch D4.

En daar gaat het mis, want willen zij minnaars dat wel: NEE, zij willen een lekkere ongecompliceerde, dweilende, nymfomane keukenprinses. Niet één die hun dag in gaat delen en voor hen gaat denken, want dat kunnen zij tegenwoordig zelf wel. Zij zijn niet voor niets mee geëmancipeerd. Dat hebben wij vrouwen hun zelf geleerd, stommerds die we zijn.

Zo ging het dus langzamerhand over tussen mijn muzikant en mijzelf. We gingen elkaar teveel binden (**Crying time**) Dat kan ook niet anders als je door toevallige, geplande ontmoetingen zoveel intieme details wisselt. Wel bleef ik benieuwd naar de dingen die hij ging doen op de dagen dat we elkaar niet zagen. En ja hoor, daar kwam spuit elf weer aan: heeft hij wel eens aan jou gevraagd wat jij in het weekend ga doen? Ja! Eh, ja, in het begin natuurlijk wel, wat doe je, waar ben je, wat zullen we gaan doen en vooral waar zullen we het doen? O, verliefd zijn is een obsessie, dat merk je aan de mensen om je heen. Kijk maar eens hoe ze lopen; een soort zweverig met luchtballonnen onder hun schoenen, met een constante glimlach en een soort afwachtende blik, wachtend op wat.....de liefde!

En toen reisde hij verder, zijn gitaar achterna..... en ik, ik wachtte.....

Helaas, arme meid geen telefoon meer, niks. Je SMS Berichtenbox blijft leeg. (**please make believe**).

De nuchterheid kwam in heldere vorm op een druilerige dag. Ik liep naar mijn werk en mijn allerliefste bijna ex-muzikant, want dat voel je in alles aankomen mensen, stond op een andere hoek. Raar is dat hé, ook dat gaat gelijk fout, alsof hij het erom deed. Afstand houden heet dat en dat herkent iedereen vast wel.

Even een vraag voor de dames: hoe zou u het vinden, als de man van de wallen onder je ogen, staat te zingen op de verkeerde hoek (**To al the girls I loved before**). Dat meen je niet. Etterbak, Koekebakker.

Dan voel je je toch een toeristische trekpleister van die mooie, prachtige, je de hele wereld om je heen vergeten latende muzikant en je denkt alleen:

” Je bent een deel van mij voorgoed, maar.....

Our sunshine is gone, dit liedje is uit.....IK WORD NOOIT MEER VERLIEFD!”